

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.
ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 4-50 ДИН.

ПРЕТПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРБИЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕТПЛАТИТИ СЕ МОЖЕ
САМО КОД ПОШТА

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ

РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ

УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНЧИЋЕВОМ
БЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

Драга се срд — Хајдук Станко — Идиот — Ситнице — Пошалице
— Три живота за један цветак.

ДРАГА СЕ СРДИ

(НАРОДНА ПЕСМА)

Доцкан прођох шептели соканом
А девојке беру шептелије.
Свала своје шептелију даје,
Мени моја ни горје не даје.
Ја јој рекох: „ва што то девојко?“
Она мени: „ето за то момче!“
„Ти се синоћ у мејани хвалиш,
„У мејани међу јаранима;
„Имам драгу близу бела двора,
„Љубим драгу кад је мени драго!
„Дала ми је свилену кошуљу,
„И дала ми везену мараму,
„И дала ми зелену јабуку!“ —
„Ако сам ти ја кошуљу дала,
„Имала сам, па сам ти је дала;
„Ако сам ти везен јагљук дала,
„Везиља сам па сам га навезла.
„Ако сам ти ја јабуку дала,
„Јабука се од миомште даје:
„Није расла да трули на грани,
„Већ је расла да једу јарани!“

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од
Јан. М. Веселиновића.

(14)

ПРВИ ДЕО
О Д М Е Т Н И К
(НАСТАВАК)

И поднесе му је. Станко је добро загледа, па мирно рече:

— Не познајем.

ТРИ ЖИВОТА ЗА ЈЕДАН ЦВЕТАК

(ЕПИЗОДА ИЗ ФРАНЦУСКЕ РЕВОЛУЦИЈЕ)

Барон де Клервиљ удавао је своју јединицу, Јоланду, за маркиза де Кергуе из Бретање.

Церемонија је била свршена. Кроз двери црквене видео се унутра богато украшени олтар окићен цвећем и свећама. Младенци су стајали једно поред другог. Ваздух је био испуњен мирисом, а на пољу су тичице извијале најлепше мелодије. Јоланда је била дивна као пролетњи дан. На венчање су дошли сељани из свију околних села. Мушкарци су били окићени ружама а женскиње је цвећем косе своје украшавало. Песми и узвицима не беше краја.

— Да Бог поживи mademoiselle Jolande! Да Бог благослови нашу младу госпођу!

А после су клицали

— Много година да Бог поживи маркиза!

У клервиљску цркву слегао се свет, и сирото и богато, знани и незнани — а ту је и било збориште свима — и живима и мртвима.

Свати се кренуше од цркве друмом што води селу, где су их очекивала кола и екипажи.

Младожена се окрену невести

— Лажеш! — цикну кмет.

Станко се трже. Погледа око себе. Она мрка лиц хуте, оне укочене очи гледе га као какве авети... Она погледа у кмета.

— Не лажем, чича Јово, што би ми нужда била да те лажем?

— Зар ти ниси ово укр'о?

— Укр'о?!... А од кога, на'пако?...

— Та шта ми ту извијаш?... Прави се: не зна!...

Зар ниси овај новац укр'о из Ивановог вајата и закоп'о овде, у ђубре?... И зар није Лазар Иванов за то јуче на те пуц'о?...

При помену Лазаревог имена Станку се диже коса у вис. Пред њим оживе јучерашњи дан с целим догађајем... Он не одговори ништа.

— Је ли? — пита кмет.

Он је ћутао.

— Одговарај, море!

Он је опет ћутао...

— Симо! — заповеди кмет — Вежи га!...

Станку писнуше оба ува... Око му се запали пламеном... Он погледа прво кмета па онда остале. И његов поглед све их прикова за место на коме стајаху.

— Чекни мало, чича Јово, чекни! — рече он оштро.

И хитро, као јелен, отрча у кућу...

За неколико тренутака врати се наоружан до зуба: пиштољи и јагаган за појасом а у руци „шара.“

— Ко ме је живот омрз'о, нека ме свеже! — рече строго.

Нико се не маче с места. То више не беше Станко, то беше млади див, снажан као гром а оштар као сабља... Из ока му севаху муње.

— Видиш ли, мила моја, како те воле ови људи. Знам да жале што им узимам њихног доброг анђела и собом одводим.

А млада се окрену оцу

— Оче, где, како је данас диван дан, ја бих баш волела кад би пешке свати ишли?

— Врло добро! одговори отац.

И младенци пођоше пешке а за њима свати и весели сељани. Јоланда је чешће застајкивала код појединих домова и врата, где су бабе седеле и гледале свате, и с њима се здравила. За сваког је она имала пријатан осмех и лепу реч. И с благодарношћу и благословом изговарано је њено име.

Из ненада свати наиђоше на једну тужну слику. Пратња нека иђаше сватима на сусрет. По свој прилици погреб је био врло бедан, јер покров, који је лежао преко тела младе покојнице беше прост и ничим не украшен. А око покојнице ни један цветак да замирише.

За сандуком је снуједена лица ишао један човек жалосно одевен.

Кочијаш кад виде сватове хтеде брзо да прође са покојницом да би се што пре удалио Сиromашак што иђаше за сандуком, по диже главу и дивљим погледом премери сватовски поход.

— Напред! рече он суровим гласом

По спровод се не маче с места

Гроф изиђе напред и озбиљно рече:

— Чича Јово!... Ја тога новца нисам узео, нисам га ни видео, тако ми Бога!

Онда се окрете Ивану. Овај претрну и колена му клекнуше.

— Иване Миражцићу! До јуче сам те звао чичом, али од јуче ниси ми род!... Ко има онаког сина као ти, он мени не може бити род!... Поздрави твога сина, Лазара, и кажи му: Станко Алексић зна је да ова крађа његово масло!... Јуче ме је 'тео убити, али му Бог не даде!... Данас то већ неће учинити!... Поздрави га и кажи му, да је од данас за десет година мој!... Да бежи у свет, да бежи у земљу, на небо — наћи ћу га!... Ја се смирити нећу док се три пут његовом главом не ко-турнем!... Тако ми оног небесног свештила, што нас греје, и тако ми овог часног знамења!...

И прекрсти се.

Његове речи ледише срца... Он онда приђе оцу и матери и скиде капу.

— Бабо! Нано!... 'Вала вам на нези и 'рани!...

— А куда ћеш сине?

Он се јетко насмеја.

— Куда ћу?... Тамо, мајко, тамо!... Идем тамо куд и сви несрећници, којима обест или сила људска не дају живети међу људ'ма: — у гору мајко!...

— Немој, сине! — рече очајно мајка и пружи руке да га задржи.

— Морам, нано! Овде није моје место!... Зар ниси видела како 'тедоше да ме свежу!... А ја се жив не дам свезати!... Збогом!

Па пољуби оне дрктаве руке, узео шару по средини, па оде најлак, не осврћући се... Сви гледаше и видеше како замаче у луг, али нико не покуша да га заустави..

Кмет Јова се загледа у Алексеу. За тим погледа по народу, па рече:

— 'Ајдемо одавде!... Ова је кућа проклета!...

Па без опроштаја окренуше сви леђа кући, коју су до јуче поштовали...

X

Гастанак

Из најпре је Станко ишао лагано али га гнев поче подузимати. И што гнев беше тим и кораци већи... Најпре се ражали, и би заплакао да не беше оног народа... Али у срџби изумреше сузе...

— Зар ја лопов?... викао је гласно — зар ја лопов што туђе сламчице нисам такнуо?... Зар ја лопов што туђе мрвице 'леба нисам узео?... И ко ми то рече?...

— Погнимо главе своје пред покојником! Склонимо се у страну и пропустимо спровод.

И за тренут се сви повиноваше његовој заповести — жене се крстише побожно а људи гологлави гледаху спровод испред себе. Кад млада угледа лепо, девојачко лице покојнице, душа јој затрпета у болу. Узео лз букета најлепши и најмирисавији цветак и тихо га спусти крај покојнице.

Тужни пратилац са дубоком захвалношћу погледа у невесту. Па после опет покри лице рукама и тихо плакаше.

— Ко је тај човек? запита гроф.

— Не могу вам рећи, грофе, рече упитани. То је странац, дошао је овамо пре неколико дана са својом сестром. А она је, јадница, још тада била жива смрт. Нема сумње он ју је јако волио. Кад је сиротица умрла он је просто хтео полудети, звао је ђавола у помоћ и самом је небу претио...

Спровод прође а сватови се кренуше. Тужни човек, кад сватови измакоше, окрену се кочијашу.

— Ко је та млада дама? запита.

— То је mademoiselle Jolande! рече упитани.

А странац прошапта

— Бог јој среће дао!

И уђе у цркву.

* * *

Прошло двадесет година. У Паризу завладао терор. Вандејски рат дошао до врхунца; тада конвенат отирави у Нант једнога свог члана да предузме строге мере против ројалиста. Та дужност би

Зар он!... Је ли то могућно, да сам ја толике године гују на свом срцу 'ранио?... Ујела ме је!... И боли...

Јуче... Та још јуче је веровао да је Лазар најпоштенији човек на свету, да од њега неће имати бољег друга. А од јуче?... Тај исти Лазар пуца на њега; па кад му то није за руком испало, он наноси срамоту дому његовом и пљује на седи перчин оца његова...

Дакле ко је тај Лазар?...

То је човек који га је највише лагао, човек који је намеравао да му отме прву, младићску радост, па не само то, него најпре да му узме живот; човек који, да би постигао своје намере хтеде да осрамоти и њега и породицу његову...

То је Лазар.

Па шта је он?

Душманин... Душманин кога треба тући у главу као гују... не!... Душманин кога треба најпре измучити најнечувенијим мукама, који треба да осети свој злочин...

Али каквим мукама?... Он није знао... Што год му падне на памет, све му се чини врло благо према злочину Лазаревом...

— Да ми је да осети!... Па да га више заболе његови греси него муке којима би' га мучио!... Његова рођена крв треба да се узбуни против њега!... Да ми је измислити казну која би му душу убила!...

И, јурећи шумом, уморио се. Живци напрегнути и раздражени уморили се тако исто...

Мртав уморан и ознојен спусти се под један храст... Није могао више мрднути... Једна сунчана зрака пала му на руку и он је осећао како пече, али не маче руке и ако му било несносно...

И мисли му летеше од стварчице до стварчице као лентири: лако дарну стварку, па иду даље... Био је према свему равнодушан. Чује црвчка, па помисли само: цврчак цврчи... Нешто куцка над њим. А.. то је детлић — помисли и — даље ништа... Гледа у њега а не мисли о њему... Гледа у све а не мисли ни о чему!...

Сунце је све више и више нагињало западу. Врућина је попуштала... Осећао је како га пирка хладан ветрић и како га крени... Са чела му нестајаше бора... Гледао је кроз гору румени запад, а он, обасјан руменилом, као да се смешкао на њега...

Диге се. Прва мисао беше му да се поздрави с Јелицом. Осећао је да се мора с њом састати. Он јој мора казати да је лаж све оно што се данас селом пронело о њему и кући његовој... И још много, много јој треба да каже...

поверена Кареу, који велики број поздравних људи уапси у једно здање не далеко од цркве св. Петра. Он је затварао све заједно — и мушке, и женске, и децу. И сваки даном тамница је била све пунија.

У великој а сниској сали вршио је ужасни диктатор свој суд над животом и смрћу. Апсентици су били подељени на две групе: на оптужене и на осуђене. Најзад Каре реши да строгу формалност изрицања казне што брже врши. Тада се међу ројалиста а распрострала она страшна фраза „осуђен на смрт“

— Аври де Кергус! узвикну пристав и из гомиле изађе младић од осамнаест година. Поклони се судији достојанствено и изгледаше да му ни на ум не пада мисао скоре смрти.

Судија се исправи

— Оптужују вас као противника републике...

Неустрасивим и отвореним очима погледа младић у судију и одговори мирно:

— Ја сам вам обвезан за смрт мога оца. И никада вам нећу дужан остати!

— Хенриче! зачу се женски глас.

Каре се окрете и разјарен погледа на врата.

За тим уведоше две жене.

— Ви сте мати тога младића? запита Каре старију.

— Да, ја сам му мати, а ова девојка је његова сестра.

— Ваше име?

— Јоланда де Клервил, маркиза де Кергус.

Па се крену Севића кући.

Ишао је лагано; само кад је ближе воћу дошао, он пожури. Смотрио је у воћу Јелицу где залучује телац.

Приђе огради и зовну је. А кад му она приђе њему се свеза језик!... Толике мисли, толики осећаји... и не умеде ништа казати!..

Али је осећао да јој мора нешто рећи. И рече:

— Залучујеш телац?

— Ја.

— Колико ћеш имати „зимкуља“? (крава што се музу преко зиме.)

— Пет.

— Доста...

И умукну. Више не знаде ништа рећи. А и њој није било боље: чула је све што је данас било...

Прође неколико тренутака у ћутању... Обома беше врло тешко. Док ће рећи она показавши на шару у руци његовој:

— И... то?...

— Ја, ето.

— И то ти он учини?

— Он.

— Знала сам. Чим је таја каз'о да су нашли кесу, помислила сам да је он само мо'о закопати...

— А шта вели таја?

— Ништа.

— Мисли ли и он да сам лопов?

— Мисли.

— А ти?

— Ја не мислим. Ја верујем да си ти најбољи и најпоштенији момак на свету!...

— А 'оћеш ли ме чекати?

— 'Оћу!

— А ако те он запроси?

— Одбићу га!

— Ако те твоји буду терали?

(Наставите се)

И Д И О Т

роман Достојевског

(14)

(НАСТАВАК)

Кад се Тоцки онако љубазно обратио ђенералу за савет о једној његовој кћери, онда се најблагороднијим начином, потпуно и отворено ту исповедио. Он исповеди, да се већ решио, да не уступи *ни пред каквим* срествима,

Судија застаде за тренутак, загледа се у госпођу па онда кратко и суво рече

— Све троје на смрт!

И осуђенике изведоше.

Одведоше их на обалу Лоаре да их тамо посеку и трупове им баце у реку. Но то се не допаде Кареу; он нареди да погубљење буде на отвореном пољу и то да их стрелају.

Маркиза је ћутећи чекала да се наредба судијина изврши. Из ненада у тамницу уђе тамничар и рече грофици да девојка пође за њим. А мати уздахну у очајању.

— Ах, што нас одвајају?

— Тако је наредио Каре, одговори тамничар.

После дуга плача и грљења кћи изиђе а тамничар је одведе ужасном диктатору, који је дочека са суровим погледом. Кад тамничар изиде он је шапатом запита како се зове.

— Иванка де Кергус, рече она.

— Волиш ли ти своју мајку?

— Да, волим господине, одговори Иванка дрхћући од страха

— И брата?

— Да!

— Би ли се решила да им спасеш живот?

— Свој бих радо дала за њих.

Судија уздахну.

— Не треба ми, дете, твој живот, али ми је потребно твоје ћутање. Колико ти је година?

да би само повратио своју слободу; да се он неће умирити чак ни онда, кад би му и сама Настасија Филиповна обещала, да ће га у будуће са свим оставити на миру; да за њега речи ништа не вреде, већ му је потребна стварна и потпуна гаранција. Ту уговорише и решише, да раде заједнички. И одредише да најпре испитају и употребе најмекша средства, и дарну у „најнежније струне срца.“ Обојица оду Настасији Филиповној. Тоцки одма одпоче тиме, како је његов положај ужасно несносан; бацио је на себе сву кривицу, отворено је рекао, да се не може накајати за онај поступак с њом, за то, што је окорели сластољубац и не влада собом, али да намерава сада да се жени и да је сва судба његовог узвишеног брака у њеним рукама; једном речи, да он апелује на њено племенито срце. За тим је узео реч ђенерал Епанчин, да говори, „као отац“. Он је говорио с резонем, избегао све осетљиво, споменуо је само, да и сам увиђа њено право на решење судбе Атанасија Ивановића; мало је себи поласкао својом смерношћу, и изнео на видик, да судба његове кћери, а може бити и оних других двеју кћери, стоји сада у њеним рукама. А, кад је Настасија Филиповна запитала: „Шта они, управо, хоће од нас?“ онда је Тоцки, с пређашњом отвореношћу признао, да је он још од пре пет година тако заплашен, да се не може умирити све дотле, докле се Настасија Филиповна не уда ма за кога било. Он је одмах додао, да није лепо што за то моли, и да то не би учинио, да тај и за њу нема никаква основа. Он је добро запазио и позитивно дознао, да један младић из врло добре фамилије, који живи у одличној породици, којега она зна и к себи прима, и који се зове Гаврило Ардалионић Иволгин, одавно гине за њом: он би дао пола живота за једну наду, да ће ма кад задобити њене симпатије. То му је признао сам Гаврило Ардалијонић и то одавно, признао по дружби и чистоме младићском срцу, а о томе још одавно зна и Иван Федоровић, покровитељ тога младића. На послетку, ако се он, Атанасије Ивановић, не вара, та је љубав позната и самој Настасији Филиповној, а њему се чак чини, да она снисходљиво гледа на ту љубав. Разуме се, њему је теже него икоме да говори о томе. Но ако Настасија Филиповна увиђа у њему, т. ј. Тоцкоме, осим егоизма и жеље да удеси своју личну срећу, још и макар најмање добра према њој, — она ће разумети, да је њему незгодно и тешко што гледа њену самоћу: јер је ту само неодређен мрак, пуно неверовање да ће се обнови живот, који би лепо могао васкрснути из љубави, у породици, и добити нови циљ; ту је добровољна настрада досадом и тугом, једном речи романтизам, недостојан здравог разума и племенитог срца Настасије

— Шеснаест, господине.

— Е, то се још ниси научила да лажеш. Чуј ме. Ево ти једно писмо, али под погодбом да га пре по ноћи нећеш отворити. И ово: никоме, апсолутно никоме не смеш о томе говорити. Обещај ми то... Е, тако... иди

Уплашена девојка узме писмо, сакри га у недра и по ново је одведоше у казамат. Тек што су је почели мати и брат да запиткују а у тамницу уђе човек с пиштолџем у руци и нареди свима да пођу за њим. Девојка ухвати човека за руку а Хенрик држаше своју матер која већ беше полумртва. Он их поведе кроз једну мрачну улицу

На један пут крај обале појави се чамац и човек у њему.

— Улазите! прошапута пратилац

— Мушки, храбро само, мила сејо! храбрине је брат. Уђоше и храбро очекиваху крај.

У тај мах све успомене по ново, све се јавише — све радости, радости и јади детињства, младости и последњи горки дани и удари судбине.

У даљини, кроз мрак, опазинше једну лађу. Чамац је право к њој јурио и пре, но што су се и освестили од запрепаштења, они су већ били на палуби велике лађе.

— Шта то значи? запита Хенрик задивљен

— Значи: спасени сте, одговори капетан

— Спасени? Ко то учини?

— Пре неколико часова добих грдну суму новаца и наредбу

Филиповне. Поновивши још један пут, да му је теже него другима да говори о томе, он закључи, да се не може одрећи наде, да му Настасија Филиповна неће оговорити презирањем, ако он искаже своју искрену жељу: да у будуће осигура њену судбу и понуди јој суму од седамдесет и пет хиљада рубаља. Он је још објаснио, да јој је та сума и завештањем одређена; једном речи, то се не узима као нека награда . . . и напоследку, за што не би и он имао човечанских жеља, да чим било олакша своју савест и т. д. и т. д. све што се обично говори у овим случајима и на ову тему. Атанасије Ивановић говорише дуго и красноречиво, додавши узгред, лепу вест, да за оних седамдесет и пет хиљада, које помену сада — не зна *НИКО*, да о њима не зна чак ни Иван Федоровић, који седи ето ту, с њима заједно.

Настасија Филиповна пренерази својим одговором оба друга.

На њој не беше ни трага од некадашњег подсмеха, пређашње мржње и непријатељства, пређашњег кикота, од којег је и успомена изазивала језу у души Тоцкога; на против, њој као да беше мило, што може проговорити с ким било отворено и пријатељски. Она признаде, да јој је одавно требао пријатељски савет, али јој је понос сметао; а сада, кад „је лед разбијен“, она и не тражи ништа боље. С почетка с тужним осмејком, а за тим све веселија, призваде она и то, да је пређашња бура прошла; да је она већ у неколико изменила свој поглед на ствари, и ако је остала непромењена по срцу, опет је принуђена, да много што шта допусти, према свршеним фактима; јер што је било — било, што је прошло — прошло; и њој је врло чудновато, што се Атанасије Ивановић још једнако прибојава. Ту се она обрати Ивану Федоровићу, па с великим уважањем рече, да је одавно слушала много добра о његовим ћерима и одавно навикла, да их дубоко и искрено уважава. Једна мисао о томе, да им може користити, била би за њу велика срећа и понос. Истина је, да јој је сада тешко и досадно, врло досадно; Атанасије Ивановић је учинио њене маште; она би желела да васкресе, ако не у љубави, а оно бар у породици; али да о Гаврилу Ардалијонићу она, готово, не може ништа рећи. Изгледа као да је воли; она осећа да би и сама могла њега волити, кад би се могла ослонити на његову реч; али је он врло млад и ако је искрен; а ту је се тешко решити. Њој се највише допада што ради и сам издржава сву породицу. Чула је, да је он човек енергичан, поносан, жудан каријере и протура се. Слушала је и за мајку Гаврила Ардалијонића. Нину Александровну Иволгину, да је то одлична и врло уважена жена, као и то, да је сестра његова, Варвара Ардалионовна, ретка и енергична девојка; она је

овде да чекам три путника, које ћу спровести у Енглеску. На спроводној листи био је потписан диктатор Каре. Ако ветар буде погодан, моћи ћемо за неколико дана бити у Енглеској.

— Колико је сати? запита Иванка.

— Пола један.

Девојче извуче писмо из недара, које јој је Каре дао и прочита адресу

„Mademoiselle Жоланди де Клервил“

Иванка га пружи матери

— Ово је теби упућено, мајко.

Мати даде писмо сину. И син прочита: „Пре 20 година, на дан вашег венчања, ви сте из вашег букета узели најлепши цвет и положили крај моје сироте, покојне сестре. Њој је било равно 16 година. Желим да вам вратим дуг... и за тај један цветак поклањам вам — три живота...“

„Каре“

много слушала о њој од Птицина. Слушала је како храбро подноси оне своју беду; желела би да се с њима позна, али је питање у томе, да ли би је радо примила та породица? У опште, она не говори против могућности тога брака, али налази, да се о томе ваља добро промислити; она би желела, да не журе. А за седамдесет и пет хиљада — Атанасије Ивановић није требао ни говорити, јер она зна вредност новцу и разуме се — узеше га. Захваљује Атанасију Ивановићу што је тако деликатан био, те о томе није помињао Гаврилу Ардалијонићу, па чак ни ђенералу, и ако налази, да се није требало крити. Она нема шта да се стиди тога новца, кад улази у породицу Иволгина. У сваком случају, она не мисли тражити ни од кога ни за шта опроститаја и жели да се то зна. Она неће поћи за Гаврила Ардалијонића све дотле док се не увери, да ли он, или његова породица, немају ништа против ње. На последку, она није крива, и Гаврилу Ардалијонићу најбоље би било да извиди, како је она провела ових пет година у Петрограду, у каквим је односима према Атанасију Ивановићу, и колико је за то време стекла имања. Најзад, што она сада прима капитал, прима га као награду за поремећену судбу, а не као плату за своје девојанство.

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

Занимљива збирка. — Занета је занимљива збирка она, коју има г Коат, из Бостона, милијунар. Овај господин није никада узео ни најмањи лек, за 83 године, које је на земљи проживео. Исто тако, он је ванредно здрав. Интересно је то: да је он брижљиво очувао све лекове, које су му преписивали и да их се никад није ни дотакнуо. Он још живи — захваљујући тој мудрој уздржљивости — и показује, с особитим задовољством лекарима, који га посете, ту своју збирку, која се састоји из 1370 кутија од дебеле хартије, које у себи садрже разноврне прашкове и пилуле, и више од 2.000 стакала, с разноврсним течним лековима.

* * *

Пад Нијагарин. — Хука, коју производи пад Нијагаре, моћи ће се у скоро слушати и у самоме Паризу. Само за пет еуа, она се већ може слушати у северној Америци. Да би се илузија још више појачала, намеравају, да додају фонографу, који производи речену хуку, и сирину, коју је недавно пронашао Едисон, а то бе *Кинетографи*, који ће, кад се још мало нечега придода, моћи и ставити у исто време, и саму слику пада, који посматрачи чују. Ако се, на тај начин, продужи, онда се људи не морају бринути, како ће . . . путовати око света.

ПОШАЛИЦЕ

Дуила неизвесност. *Први ортак:* Јест, јест! Синоћ у гостионици, при чаши вина, просио сам кћер мога ортака. Али сад, да ме убијеш, не знам шта ми је одговорио!...

Други ортак: Ама чујеш жено! Синоћ седиш с ортаком да понијемо коју чашу вина, и он, онако, при чаши, запроси руку наше кћери... Сад да ме убијеш, не знам шта сам човеку одговорио!...

* * *

Леп изговор Жена задржава мужа да не иде после вечере у кафану.

— Али, слатки мој, зар то мора баш свако вече бити?

— Мора. Јер видиш, злато моје, кад не бих редовно одлазио, онда се не бих могао ни тебе зажелити!...

* * *

Само за шо. Један човек долазио је редовно пијан кући. Један пут то додија жени па га стаде корети.

— Како те, болан, није срамота да редовно пијан кући долазиш?

— Ја ово чиним просто из задовољства! Јер, видиш драга жено, кад се овако напијем, од тебе једне ја видим две жене.